

**GENERALNY INSPEKTOR
OCHRONY DANYCH
OSOBOWYCH**

Michał Serzycki

Warszawa, dnia 27 sierpnia 2009 r.

DOLiS/DEC-853/09

Dot.: DOLiS-440-846/08

DECYZJA

Na podstawie art. 138 § 1 pkt 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2000 r. Nr 98, poz. 1071 z późn. zm.) oraz art. 12 pkt 2, art. 22 w zw. z art. 23 ust. 1 pkt 2 i 5 oraz art. 26 ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o ochronie danych osobowych (Dz. U. z 2002 r. Nr 101, poz. 926 z późn. zm.), po rozpoznaniu wniosku Pana K, o ponowne rozpatrzenie sprawy zakończonej decyzją Generalnego Inspektora Ochrony Danych Osobowych z dnia 18 czerwca 2009 r. (DOLiS/DEC-533/09/22145,22147), odmawiającą uwzględnienia wniosku Pana K, w sprawie skargi na przetwarzanie jego danych osobowych przez Panią T, prowadzącą działalność gospodarczą [Salon Obuwniczy],

utrzymuję w mocy zaskarżoną decyzję.

Uzasadnienie

Do Biura Generalnego Inspektora Ochrony Danych Osobowych wpłynęła skarga Pana, zwanego dalej Skarżącym, na przetwarzanie jego danych osobowych przez Panią T, prowadzącą działalność gospodarczą pod nazwą [Salon Obuwniczy]. W treści tej skargi Skarżący zarzucił Pani T naruszenie przepisów ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o ochronie danych osobowych (Dz. U. z 2002 r. Nr 101, poz. 926 z późn. zm.) podnosząc, iż „(...) moje dane osobowe zostały pobrane ode mnie niezgodnie z prawem i przetworzone wbrew mojej woli.” Skarżący wskazał, że „(...) na oryginale zgłoszenia reklamacyjnego (sprzedawca posiada oryginał, klient – kopię) spisała ona [Pani T] mój adres zamieszkania, numer dowodu oraz numer PESEL.” Ponadto, Skarżący w swoim piśmie wniósł, „w razie uzasadnionego podejrzenia iż opisane działanie wyczerpuje znamiona

przestępstwa określonego w ustawie o ochronie danych osobowych (...)", o zawiadomienie właściwego organu ścigania z urzędu o popełnieniu przez Panią T przestępstwa.

Generalny Inspektor Ochrony Danych Osobowych wszczął postępowanie w powyższej sprawie i na podstawie zebranego w jego trakcie materiału dowodowego ustalił, że:

1. Skarżący w dniu 6 października 2008 r. złożył reklamację na zakupione w Salonie Obuwniczym, stanowiącym działalność gospodarczą prowadzoną przez Panią T, obuwie.
2. Zgłaszając się po odbiór reklamowanego obuwia Skarżący nie przedstawił kopii dokumentu przyjęcia zgłoszenia reklamacyjnego, w związku z czym Pani T zażądała od niego okazania dowodu osobistego, z którego spisała na druku ww. reklamacji nr dowodu osobistego wskazując, że „takie postępowanie (...) podyktowane jest koniecznością zachowania ostrożności związanej z wydaniem rzeczy (obuwia).” Pani T podniosła przy tym, że „odnotowane są przypadki, iż po odbiór reklamowanego obuwia zgłaszają się osoby trzecie, które usiłują wymusić wydanie nieuprawnionej osobie reklamowane obuwie, bądź zgłaszanie się z znalezionym dokumentem reklamacji i żądają wydania obuwia.”
3. Pani T wraz z wyjaśnieniami przesłała do Biura Generalnego Inspektora Ochrony Danych Osobowych oświadczenie pracownika potwierdzające pozyskanie od Skarżącego serii i numeru jego dowodu osobistego oraz oryginał zgłoszenia reklamacyjnego nr 112/10/2008 z dnia 6 października 2008 r., potwierdzającego zakres danych pozyskanych od Skarżącego, wskazany w wyjaśnieniach.
4. Zgłoszenie reklamacyjne zawierające dane osobowe Skarżącego przechowywane jest w celach rachunkowo – archiwalnych.

Na podstawie materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie organ wydał w dniu 18 czerwca 2009 r. decyzję administracyjną (DOLiS/DEC-533/09/22145,22147), mocą której odmówił uwzględnienia wniosku.

W ustawowym terminie Pan K złożył wniosek o ponowne rozpatrzenie sprawy. W jego treści Skarżący podniósł, iż „decyzja została oparta na ustaleniach, które nie miały miejsca w rzeczywistości”, oraz że „podtrzymuję, że posiadałem przy sobie i okazałem pracownikom Salonu Obuwniczego kopię zgłoszenia reklamacyjnego obuwia.”. Jednocześnie Skarżący załączył do ww. wniosku oświadczenie swojej żony, Pani M, wskazując, iż była ona świadkiem ww. zdarzenia. Ponadto Pan K podkreślił, iż: „Bezspornie (...) zostały spisane: imię i nazwisko, mój adres zamieszkania oraz numer PESEL”.

W odpowiedzi na wniosek Skarżącego o ponowne rozpatrzenie sprawy Pani T podważyła argumenty przedstawione przez Skarżącego, wskazując m.in., iż: „Pan K nie tylko usiłuje przedstawić odmienny stan faktyczny sprawy ale także (...) przedkłada oświadczenie małżonki, która nie tylko, że nie była obecna przy odbiorze reklamowanych butów lecz oświadcza

okoliczności, które nie miały w ogóle miejsca.”. Jednocześnie Pani T podtrzymała swoje wyjaśnienia, dotyczące zakresu pozyskanych danych od Skarżącego oraz wniosła o „przeprowadzenie dowodu z przesłuchań pracowników Salonu na okoliczności odbioru reklamowanego obuwia, nie uczestniczenia przy odbiorze innych osób jak tylko wnioskodawcy a także na okoliczność, że wnioskodawca wydzwaniał telefonicznie do Salonu odgrażając się iż z zawodu jest radcą prawnym i jest w stanie mnie wykończyć co będzie czynił konsekwentnie (...)”.

Po powtórny rozpatrzeniu zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego i przeanalizowaniu wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy Generalny Inspektor Ochrony Danych Osobowych zważył, co następuje:

Na podstawie skargi z dnia 28 października 2008 r. wniesionej przez Pana K oraz później złożonego wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy z dnia 23 czerwca 2009 r., do którego załączono oświadczenie małżonki Skarżącego, Pani M, zwrócić należy uwagę, iż zachodzą wyraźne rozbieżności co do zakresu danych osobowych, pozyskanych według Skarżącego przez Panią T w chwili odbioru reklamowanego obuwia. W ww. skardze Pan K wskazał, że: „(...) na oryginale zgłoszenia reklamacyjnego (...) spisała ona [Pani T] mój adres zamieszkania, numer dowodu oraz numer PESEL (...)”. We wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy Skarżący podniósł natomiast, iż: „Bezspornie (...) zostały spisane: imię i nazwisko, mój adres zamieszkania oraz numer PESEL.”, jednocześnie załączając oświadczenie swojej małżonki na potwierdzenie powyższego.

Tymczasem, z zebranego materiału dowodowego bezsprzecznie wynika, że na oryginale spornego zgłoszenia reklamacyjnego, w części „POKWITOWANIE REKLAMUJĄCEGO”, widnieje wyłącznie seria i numer dowodu osobistego, spisany przez Panią T. Nie znalazł zatem potwierdzenia zarzut Skarżącego, dotyczący pozyskania przez Panią T imienia i nazwiska, adresu zamieszkania oraz numeru PESEL w chwili odbioru przez Skarżącego reklamowanego obuwia. Wskazać jednocześnie należy, iż dane w zakresie imienia i nazwiska oraz adresu zamieszkania Pani T pozyskała od Skarżącego w chwili składania przez niego reklamacji, co potwierdza zebrany materiał dowodowy.

W świetle powyższego ponownie należy wskazać, że na podstawie przepisów ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o ochronie danych osobowych (tekst jednolity: Dz. U. z 2002 r. Nr 101, poz. 926, z późn. zm.), zwanej dalej ustawą, legalność przetwarzania danych osobowych tzw. zwykłych (jak np. imię, nazwisko, adres zamieszkania, numer dowodu osobistego) uzależniona jest od spełnienia przez administratora danych jednej z przesłanek wymienionych w jej art. 23 ust. 1 pkt 1 – 5. Ustawa dopuszcza możliwość przetwarzania, w tym gromadzenia danych, m.in. wtedy, gdy jest to niezbędne dla zrealizowania uprawnienia lub spełnienia obowiązku wynikającego z przepisu prawa (art. 23 ust. 1 pkt 2 ustawy), a także, gdy jest to niezbędne dla wypełnienia prawnie

usprawiedliwionych celów realizowanych przez administratorów danych albo odbiorców danych, a przetwarzanie nie narusza praw i wolności osoby, której dane dotyczą (art. 23 ust. 1 pkt 5 ustawy).

W przedmiotowej sprawie należy odwołać się do przepisów ustawy z dnia 27 lipca 2002 r. o szczególnych warunkach sprzedaży konsumenckiej oraz o zmianie Kodeksu cywilnego (Dz. U. Nr 141, poz. 1176, z późn. zm.), które regulują m.in. kwestie związane z postępowaniem reklamacyjnym. Zgodnie z art. 8 wyżej przytoczonej ustawy, jeżeli towar konsumpcyjny jest niezgodny z umową, kupujący może żądać doprowadzenia go do stanu zgodnego z umową przez nieodpłatną naprawę, albo wymianę na nowy. Chociaż z powyższego przepisu nie wynika wprost uprawnienie do gromadzenia przez sprzedawcę danych osobowych klientów zgłaszających reklamację towaru, to oczywistym jest, iż dla potrzeb jej rozpatrzenia oraz późniejszego wydania towaru właściwej osobie, koniecznym jest ich pozyskanie. Odnosząc powyższe do niniejszej sprawy, trudno przyjąć, aby poprzez podjęcie przez Panią T działań w celu identyfikacji Skarżącego, jako osoby, która odbiera reklamowane obuwie miało dojść do naruszenia jego praw i wolności, skoro celem pozyskania danych było wydanie obuwia wyłącznie osobie upoważnionej do jego odbioru. Przesłanką uzasadniającą proces przetwarzania danych w tym przypadku jest art. 23 ust. 1 pkt 5 ustawy.

Odnosząc się zaś do kwestii zakresu danych Skarżącego, które pozyskane zostały w ww. celu, wskazać trzeba na art. 26 ust. 1 pkt 3 ustawy, nakładający na administratora danych obowiązek zapewnienia, aby przetwarzane dane były m.in. adekwatne w stosunku do celu przetwarzania.

Dla potrzeb rozpatrzenia reklamacji oraz wydania reklamowanego obuwia właściwej osobie, zakres danych pozyskany przez Panią T od Skarżącego nie narusza zasady adekwatności określonej w przepisie art. 26 ust. 1 pkt 3 ustawy o ochronie danych osobowych, gdyż w przedmiotowej sprawie pozyskanie serii i numeru dowodu osobistego Skarżącego było niezbędne dla zrealizowania celu administratora danych, tj. wydania reklamowanego towaru właścicielowi. W przeciwnym wypadku zachodziłoby ryzyko wydania towaru osobie nieuprawnionej, a tym samym Pani T mogłaby narazić się ze strony Skarżącego na zarzut nienależytego wykonania zobowiązania.

Odnosząc się natomiast, do wniosku Pani T o przeprowadzenie dowodu z przesłuchania świadków, wskazać trzeba na treść przepisu art. 78 § 1 Kodeksu postępowania administracyjnego, zgodnie, z którym, żądanie strony dotyczące przeprowadzenia dowodu należy uwzględnić, jeżeli przedmiotem dowodu jest okoliczność mająca znaczenie dla sprawy. W toku postępowania Pani T przedstawiła oświadczenie swojego pracownika Pani A z dnia 10 marca 2009 r., dotyczące przedmiotowej sprawy, wobec czego uznać należy, że przeprowadzanie dodatkowego dowodu z przesłuchania świadków jest zbędne.

Po dokonaniu ponownej analizy rozpatrywanej sprawy stwierdzić należy, iż Generalny Inspektor Ochrony Danych Osobowych podtrzymuje swoje stanowisko wyrażone w decyzji z dnia 5 czerwca 2009 r. (DOLiS/DEC-533/09/22145,22147).

Decyzja jest ostateczna. Na podstawie art. 21 ust. 2 ustawy o ochronie danych osobowych i w zw. z art. 13 § 2, art. 53 § 1 i art. 54 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. Nr 153, poz. 1270 z późn. zm.), od niniejszej decyzji stronie przysługuje prawo wniesienia skargi do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie, w terminie 30 dni od dnia doręczenia niniejszej decyzji, za pośrednictwem Generalnego Inspektora Ochrony Danych Osobowych (adres: Biuro Generalnego Inspektora Ochrony Danych Osobowych, ul. Stawki 2, 00-193 Warszawa).